

Ci Wszyscy Ludzie

Jacek Kaczmarski

Ci wszyscy ludzie, którzy poszli precz
Z naszego życia,
Z naszego życia
To także nasza rzecz, nie tylko ich to rzecz
To stawka winy nie do przebicia.

Ci wszyscy ludzie, których kazał minąć
Nasz pośpiech nagły,
Nasz pośpiech nagły,
Nieodwracalnie z pamięci naszej giną
I całych światów kształt odchodzi w diabły.

Ci wszyscy ludzie, których nie ma już
(Nas dla nich nie ma też,
Nas dla nich nie ma)
Wiedzą, że nawet nie wiemy, gdzie ich grób,
Że oni dla nas, to tylko rozmów temat.

Ci wszyscy ludzie, którzy wokół nas
Zawsze - nie tacy,
Zawsze - nie tacy,
Niegodni rozmów i niegodni łask -
Są, żyją, błędzą, więc nie mają racji.

Ci wszyscy ludzie, czyli wszyscy - my
My pominięci,
My pochowani,
Żyjemy jak pozwalaliśmy żyć
Niepamiętanym,
Niewysłuchanym.